

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. ΣΤ΄

ΑΡΙΘ. 62.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τούς ἐντός τοῦ Κράτους
ἀνὰ 12 φύλλα Σελήν. 2
Διὰ τούς ἐν Ἑλλάδι, Δραχ
μὰς 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ
ραμμὴ ὀβολ. παλ. ... 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῖθα εἰς τὸ Τυπογραφεῖον
«ΠΑΝΑΤΟΛΗ». Αἱ δὲ ἐπι-
τολὰι, ἐπιγράφονται τῷ
Συτάκτῃ τῆς «Διαολα-
ποθήκης».

Κεφ. αὐθιγὰ τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1862.

ΦΑΓΑΡΙΑΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΘΡΑΙΣ.

Πα-ρῶται ἀληθεῖς,
Ἄν δὲν εἴσατε ἐσεῖς,
Γελοῖστέ οὐ κανεῖς
Δὲν θὲ νὰ ᾔτανε σ' τῇ γῆς
Παρ' ΕΓΩ καὶ ὁ Νικολῆς.
(κᾶπουθε).

Ῥιζοσπάστης. Ἐπιτρέπεται ;
Ἀληθὴς Ῥιζοσπάστης. Peut-on
entrer :

Χορὸς νηπίων. Θέλουμε νὰ ᾔποῦμε
κι' ἐμεῖς, θέλουμε νὰ ᾔποῦμε κι' ἐμεῖς. Οὐρ-
ρρα !

Διαολαποθήκη. Μοῦ κακοφαίνεται
ποῦ μ' εὑρίσκετε en petite toilette . . . ὅμως
ὀρίσατε ... (Παιδιὰ, γέροντες καὶ παλὶμπαίδες,
τί καμπίονη εἶναι ἐτοῦτα ! . . . σοῦ φαίνεται
καὶ ἐκινήσανε γιὰ κανένα μασκαροχορὸ καὶ ὅ-
χι γιὰ ἐπίσκεψι = νὰν τοὺς ἰδοῦμε καλλίτερα :
Ὁ ἓνας εἶναι νέος παιδί ὁποῦ μόλις πρέπει
νὰ ὀγῆται ἀπὸ τὸ γυμνάσιο, τὸ ρούχο ποῦ φο-
ρεῖ, κλαίει ἀπάνου του καὶ σκούζει πῶς εἶναι
ξένο, στοιχηματίζω πῶς εἶναι τοῦ πατέρα του
ἂν δὲν ᾔναι καὶ τοῦ νόνου του = Τὴ μανία
ποῦ ἔχουνε ἐτοῦτα τὰ παιδιὰ, μόλις γεννιᾶζου-
νε νὰ μιμοῦνται τοὺς μεγάλους ! κυττάτε τώρα
νὰ πᾶν νὰ φορέσῃ ἓνα σκουτί ποῦ δὲν εἶναι
γιὰ τὴ πλάταις του ! — Καὶ μὲ τί ἄρια ποῦ

τὸ χολασέρνει ! λὲς κι' ἀρχινάει νὰ πιστεῦῃ
πῶς εἶναι δικό του, τέτοια δύναμι ἔχει ἡ φαν-
τασία στὰ παιδιὰ ! νὰ ἐμπερδευότουνε στὰ ποδά-
ρια του νὰ ἰδοῦμε κανένα ξαφνικο· τὸ καλὸ εἶ-
ναι ποῦ ἔχει ἐκεῖνα τὰ ἀγγελούδια ποῦ τοῦ τὸ
βαστάνε — Ὁ ἄλλος εἶναι Ἀρλεκίνος σωστός
— Ἐκεῖός, νάνος ποῦ μὲ τὸ γιγαντικό του φό-
ρεμα φαίνεται πουλιὸ νάνος ἀπὸ ὅτι εἶναι, ἐ-
τοῦτος, γέροντας, θέλει νὰ νεανισθῇ καὶ γί-
νεται κούχτιο — Ὡ ἀρχόντες μου, ἐλησμο-
νήσατε τάχα πῶς τὰ ρούχα καὶ τὰ λόγια δὲν
κάνουν τὸν ἄνθρωπο ; ἐλησμονήσατε πῶς ὁ
γαῖδαρος ὅπως καὶ ἂν βαλθῇ καὶ ὅπως καὶ ἂν
γκαρίξῃ, εἶναι πάντα γαῖδαρος ; Μὰ ἄς ἀκού-
σουμε τί ὀρίζουνε) Ὡ ! Κύριοί μου ! λοιπὸν ; . .

Ῥιζ. — Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ῥιζοσπάστης Ῥιζο-
σπαστάτος ἀπὸ τὰ Ῥιζοσπαστάτα.

Διαο. — Μὲ ταῖς ὑγίαις σου — Καὶ ὡς
φαίνεται, στὸ χωρεῖό σου θὰ κάνεις τὸ δάσκαλο,
γιατὶ βλέπω ἓνα σωρὸ λιανόπαιδα ποῦ σ' ἀκο-
λουθᾶνε.

Ῥιζ. — Ὅχι, ὄχι, αὐτὰ ὅλα ὁποῦ βλέπετε καὶ
πολλὰ ἄλλα ποῦ θὲ νὰ ἰδῆτε, εἶναι ἀδελφία μου
ἀνήλικα ποῦ ἐπιτροπεύω καὶ ἐκεῖνα πάλιν . . .

Διαο. — Σὲ ὑπηρετοῦνε· ἐξαίρετα ἐξαίρε-
τα, οἱ ἐπίτροποι πρέπει κατὶ νὰ ὀφελιῶνται
ἀπὸ τοὺς ἐπιτροπευομένους, τὸ πρᾶγμα εἶναι
φυσικόν.

Ἀληθ. Ῥιζ. — Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλη-
θὴς Ῥιζοσπάστης ἀπὸ τὸ Κᾶστρο.

Διαο. — Καλορίζικος. Εἴσαι λοιπὸν συμ-
πατριώτης τοῦ Θεοδὺρ Κλαδαντζή, τοῦ περι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

κλεοῦς ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ ὁποίου τὰ πατριωτικά αἰσθήματα ἀφίνουν κάθε διωτῇ ἡμέραις ἐποχὴν;

Ἀλκθ. Ρ. Συμπατριώτης του ἂν θέλετε, ὡς ὁ Λεωνίδης ἦτο συμπατριώτης τοῦ Ἐριάλτου.

Διαο. — Τῇ ἀληθείᾳ Κύριε ἀληθορίζο-
σπάστα παραταπεινόνεσθε καὶ κάποιον ἀδικεῖτε
ἀπὸ τοὺς τέσσαρας. Μὰ πέμψετε στὸ Θερό σας,
εἰσθε τοῦλάχιστον συγγενεῖς μὲ τὸν ἐδῶ πα-
ρόντα Ῥίζοσπαστάτον ἀφοῦ ἔχετε τὸ αὐτὸ
ὄνομα;

Αλθθ. Ρ. Δὲν τὸν γνωρίζω, ὑποθέτω ὁμως
ὅτι θὰ εἶναι νόθος κανενὸς ἀμπατωλοῦ συγγε-
νοῦς μου. Εἰς μίαν πολυαριθμὸν οἰκογένειαν
ὡς εἶναι ἡ ἰδική μας, δὲν εἶναι ποσῶς παράδο-
ξον, ν' ἀπαντῶνται καὶ τοιοῦτου εἶδους ἐκτρώ-
ματα.

Ριζ. Νόθος !! Ἐγὼ νόθος !!! γέρο....
ἂν δὲν ἦτουν συγγενής μου σὲ ἔστελλα καὶ πάλιν
εἰς τὸν διάβολον ὁποῦ ἐμ. ο. ρ. τ. ἄ. κ. ε. ψ. ε. ς.

Διαο. Σιωπῇ Κύριοι, ἐνθυμηθεῖτε ὅτι εὐ-
ρίσκεσθε....

Ριζ. Μὴ τὸν πιστεύετε Κυρά μου, μὴ
τὸν πιστεύετε. Ἐγὼ εἰμαι ἔκγονός του, τίποτε
ὀλιγότερον παρὰ ἔκγονός του, καὶ κατ' εὐθείαν
γραμμὴν υἱὸς τοῦ Φιλελευθέρου καὶ τῆς Ἐ-
νώσεως, ἐξ ἐδελφός τοῦ Χωρικοῦ καὶ συμπέ-
θερος τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου. Μ' ἂν τώρα πλέ-
ον δὲν μὲ γνωρίζει ἄς μὴν σὰς παραξοφαινεται,
ἐπειδὴ αὐτὸς ἀπέθανε.

Διαο. Ἀπέθανε! τί διάολο λές;

Ριζ. Μάλιστα μάλιστα, ἀπέθανε καὶ ἐβρι-
κολάκισσε, καὶ καθὼς ξέρετε, οἱ βρικόλακοι
δὲν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν κόσμον παρὰ διὰ
νὰ τρώγουν τὰ παιδιὰ τους (στρεφόμενος πρὸς
τὸν Α. Ρ.) Μὰ καλλίτερα νὰ φᾶς τὰ χάκα σου
καταρχάμενε, παρὰ νὰ φᾶς ἐμὲ ποῦ εἰμαι ἡ μό-
νη ἐλπίς τῆς ὀρθοδοξίας!... (πρὸς τὴν Δ.)
Θέλετε καὶ ἄλλην ἀπόδειξιν τῆς καταγωγῆς
μου; Κυττάξτε με καλὰ, δὲν ὁμοιάζω ὅλος
εἰς τὸν μακαρίτην πατέρα μου, τὸν ποτὲ Ῥίζο-
σπάστην;

Διαο λ. Πραγματικῶς, ἂν νὰ θελες κό-
ψης τὸ κεφάλι σου καὶ νὰ τὸ φορέσης.

Ριζ. (χορδομένος). Ah! Madame. Est-ce
que je n'ai pas une fausse ressemblance avec lui!

Δια. Oui Monsieur, vous l'avez très-fausse

Ριζοσ. Καὶ ἐπομένως ἡ φωνή;

Διαο λ. Ὅταν τὴν χοντρένετε.

Ριζοσ. Καὶ αὐτὰ τὰ θαρράλεα κινή-
ματα δὲν προδίδουν ἄρα γε τὴν κατα-
γωγὴν μου;

Διαλ. Ὡ, βέβαια, ἔχεις καὶ πολλὰ ἄλλα
προδοτικά τῆς καταγωγῆς σου γνωρίσματα.

Ριζ. Καὶ ἐπομένως τὸ ροῦχο δὲν εἶναι
αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσε ὁ ἐν μοναῖς
δικαίων γεννήτωρ μου;

Διαο λ. Ναὶ ναί, μολοντί! l'abito non fa
il monaco.

Ριζοσ. Il monaco no, ma il Risospasta si.

Διαλ. Μὰ Κύριοί μου ὅ,τι ἔχετε νὰ μοῦ
πῆτε, πέτε το γιὰτὶ σπουδάζω.

Ἀλθθ. Ριζ. Ἐγὼ θὰ μιλήσω.

Ριζ. Ἐσὺ νὰ μιλής κάθε ψυχασάββατο.

Διαο... Οὐ φ φ φ φ φ φ! Ἐσκασα, Μιλή-
σετε λοιπὸν συγχρόνως διπλοκάμπανο.

Ριζ. Ἐγὼ ἐγὼ, ἰδοὺ ἀρχίζω!.. τὸ ροῦχον
τοῦτο ὡς βλέπετε δὲν εἶναι καθαρὸ ἐδικόν μου,
ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ξένο διότι εἶναι τοῦ μακα-
ρίτου πατρός μου, τὸ ἐκληρονόμησα Κύριοι δὲν
τὸ ἐσφετερίσθην, ἐν πλήρει δικαίῳματι, οὐχὶ
δι' ἀρπαγῆς, ἐνώπιον πάντων, καὶ οὐχὶ ἐν κρυ-
πτῷ καὶ παραβύστῳ. Τὸ φορῶ διότι μοῦ ἀρέσει,
τὸ φορῶ διότι μοῦ στέκει, τὸ φορῶ διότι ἐμ-
φαίνει καὶ προδίδει τὴν καταγωγὴν μου, τὸ φο-
ρῶ τέλος διότι δὲν ἔχω ἄλλο. Εἶναι ὀλίγον τι μα-
κρὺ ἀλλὰ δὲν πειράζει, εἶναι ὀλίγον τι μα-
κρὺ, ἀλλὰ εἶναι τοῦ συρμοῦ, καὶ ἔπειτα πῶς
καὶ διὰτὶ νὰ τὸ χαλάσω; καὶ ἂν ἀξήνω; καὶ ἂν
φυλῇνω; καὶ ἂν πυχῇνω;... Ἐκ τούτων ὁ-
λων ἀριδῆλως ἐμφαίνεται ὅτι εἰμαι ὁ Ῥίζοσπά-
στης Ῥίζοσπαστάτος ἀπὸ τὰ Ῥίζοσπαστάτα.

Διαο λ. Ναὶ ναί. Ῥάβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα
ζρέχει.

Ριζοσ. Πάει καλὰ! πάει καλὰ, ἀκούσατε
ὁμως καὶ τὰ ἐπιλοιπα καὶ φρρρίξτε, (χωμι-
κοτραγικῶς περιφερόμενος καὶ θεατρικῶς ἀ-
παγγέλλων) Πολλοὶ, πολλάκις, καὶ πολυτρό-
πως, καὶ νῦν καὶ πάντοτε, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀ-
γνοίᾳ, ἀσκόπως ἢ ἐν προθέσει, εἰλικρινῶς ἢ
δολίως, προσεπάθησαν νὰ ὀρίσωσι τὸν Ῥίζο-
σπαστισμὸν, Διὰτὶ καὶ πῶς;

Διαο λ. Στὸ Θερό σου Κύρ Ῥίζοσπαστάτε
μὴν ξεσκαπάζης ἀγγεῖα κομπωμένα, μὴ ση-
κωθοῦν οἱ πεθαμένοι καὶ σκιάξουν τοὺς ζων-
τανούς.

Ριζ. Οἱ Ἐπιτηνῆσοι λοιπὸν δὲν ἡσθάνθη-
σαν ποτὲ, οὔτε τὸν πραιορισμὸν των, οὔτε τὴν
καταγωγὴν των.

Διαολ. Ναίσκε, δηλαδή, αίσκε (ἀρχινάω νῦν τότε σκιάζομαι κιόλας.)

Ριζ. Θὰ ἦτο βλασφημία ἂν ἐλέγομεν ὅτι κατὰ τὸ 1849 ἀνεφάνη πρῶτον ὁ 'Ριζοσπαστισμός καὶ ὁ γλυκύτατος τῆς 'Ενώσεως πόθος.

Διαολ. Στάσαράντα ἐννεῖχ; ποῦθε μποῦ καὶ ποῦθε μπά. Ἐκεῖ ἂν καλοξεστάξης, ἐπρωτοφάνηκε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, καὶ ἐκεῖνοι ἐπρωτοπιθυμήσανε τὴν Ἑνωσι.

Ριζ. Ἑνέργεια λοιπόν, ἐνέργεια καὶ οὐχὶ εὐχὴ!

Διαολ. (τραγωδοῦσα) «Λοιπὸν ἀδελφία τὴ καρτεροῦμε» ποῦ λέει καὶ ὁ Μπάρμπα Ἀντωνίος.

Ριζ. Προσπάθεια καὶ οὐχὶ ἐπιθυμία!

Διαολ. Ναί, ναί, ἄς σφιχτοῦμε καὶ ὅ,τι ἔβγει ἐβγήκει!

Ριζ. Ἐλλάς; καὶ οὐχὶ Ἑπτάνητος!

Διαολ. Ζήτω ὁ Ὅθωνας!

Ριζ. (Τὴν πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμὸ) Μῖσος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ οὐχὶ συμπάθεια.

Διαολ. Εἴεε! παρσφίγγεις τὸ ἐπιχειρήμα!

Ριζ. Ἀποχωρισμός καὶ οὐχὶ συμβίωσις!

Διαολ. *Βεβαιὸν Divorzio per incompatibilità.*

Ριζ. Ἡθικὸν μεγαλεῖον καὶ οὐχὶ ὕλισμός συνεννόησις καὶ συνεργεία, πάλη καὶ τάφος... (φεύγει ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἀλλαλάζοντα καὶ ἐπευφημοῦντα παιδιὰ.)

Διαολ. Ὅπου σοῦ εὐχομαι νὰ κοπιᾷς τὸ γληγορότερο Κύριε μου. Μοῦ τὸ ἐγύρισε. Μπὰ Μπὰ καὶ τί ξεθέωμα ἦτανε ἐτοῦτο, μὲ τὸ βούχο του *a c resce* καὶ μὲ τοὺς ἀνηλίκους τοῦ δορυφόρου!... καλὰ λέει καὶ ὁ μῦθος παιδιὰ χαρβάς καὶ σύγνεφα. Ἐλα γιέ μου κόπιασε καὶ ἡ ἀφεντιά σου νὰ ξεμπερδεύουμε (ἀποκοιμήθηκε ὁ κακομοῖρης)

Αλ. Ριζ. Αἰαα! Πέτε μου πρῶτο ἀπ' εὐλα μὴν εἶναι κανένας ἀγύρτης ἐδῶ μέσα;...

Διαολ. Ἐγὼ δὲ βλέπω παρὰ τὴν ἀφεντιά σου... Ἀν' ἔχης λοιπὸν τίποτες νὰ πῆς πέτο.

Αλ. Ρ. Πέτε μου εἰλικρινῶς, δὲν ἐμπόρῳ καὶ ἐγὼ νὰ ἀπεράσω διὰ νέος;

Διαολ. Γιὰ νέος ὄχι, ἀλλὰ διὰ νήπιον ναί, καὶ γὰρ φασι τοὺς γέροντας παλὶμπαιδας γίγνεσθαι.

Αλ. Ρ. Πέτε μου εἰλικρινῶς πῶς σὰς φαίνεται τὸ φόρεμά μου;

Διαολ. Εἰλικρινῶς πάρα ἐντροπερὸ διὰ τὴν ἀληθινὴν σου ἡλικία.

Αλ. Ρ. Κυττάξατέ το ὅμως μετ' ἐπιστάσις. Ἴδετε, στὴ ράχη Ἀναγέννησις ἐμπρὸς Χωρικὸς—Αἱ μόστραις Φιλελεύθερος, ἡ πούρσαις Ἀλήθεια καὶ τὰ πιασινὰ Βελτιώσεις.

Διαολ. Καὶ ὀνομάζεσθε τώρα;...

Αλ. Ρ. Ἀληθὴς Ῥιζοσπάστης.

Διαολ. Πρῶτα λοιπὸν ἦσαστε Ῥιζοσπάστης ψεύτικος;

Αλ. Ρ. Ὅχι δὰ, ἀλλὰ καταλαμβάνετε τώρα ποῦ ὅλα σφετερίζονται, ὅλα κλέπτονται, ὅλα παραπαιοῦνται...

Διαολ. Ἐλα ἐκατάλαβα, ἐκεῖνο τὸ Ἀληθὴς, εἶναι λοιπὸν εἰδοποίησις εἰς τοὺς ἀβεντόρους. χαχαχα! Ἀγυρτεία ἀγυρτείας... καθὼς τὸ γράφουνε καὶ ἐπάνω σταῖςμποτιλίαις τοῦ Rob Lafecteng, ... εἰσθε τῷ ὄντι προβλεπτικώτατος.

Αλ. Ρ. Ἴδέτε τὴν ράχην μου, τί σὰς λέγει;

Διαολ. (Ἀναγινώσκουσα) «Ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ ἀρχικώτατον προσὸν τῶν ἀνθρώπων» ὠραία ἐπιγραφή γιὰ ράχην, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ γαῖδαρος ἤθελε ἔχει δικαίωμα νὰ γράψῃ στὴ δική του «Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ ἀρχαιότατον προσὸν τοῦ γαῖδαρου».

Αλ. Ρ. Μὰ τί λέγουν αἱ μόστραις μου;

Διαολ. (ἀναγιν.) «Ὁ λαὸς εἶναι οὐδὲν, ἀλλ' ἐκ μηδενὸς τὸ πᾶν.» Ἀλλὰ πῶς τοῦτο, ἐνῷ ὁ σοφὸς λέγει, ἐκ μηδενὸς οὐδὲν; ἐνῷ μόνος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ μηδενὸς κάτι ἐβγάλε;

Ἀληθ. Ρ. Ε! Κυρία μου, οἱ ἀληθεῖς Ριζοσπάσται βγαίνουν καὶ ἀπὸ τὴν μύγα σπλίνα προκειμένου περὶ λαοῦ, ἀλλὰ τί λέγουν ἡ ποῦρσαις μου;

Διαολ. (ὡς ἄνωθεν) «Ἴδου τὸ μέλλον πολιτικὸν θρήσκευμα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος» — χαχαχα! νόστιμο στὴν πίστη μου... εἰσαι καὶ φιλαληήτης, κάνεις καὶ καλαμποῦρ, εὐγε σου ἥρωα.

Ἀληθ. Ρ. Κότταξε τώρα καὶ τὰ πιασινὰ μου. Σοῦ τὰ δείχνω ἀπροκαλοπῶς, ἐν πλήρει εἰλικρινείᾳ καὶ ἐμπιστοσύνῃ.

Διαολ. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ μιὰ τέτοια ἐμπιστοσύνην.

Ἀληθ. Ριζ. Κότταξε καλὰ, τί βλέπετε;

Διολ. Βλέπω, τὸ Ὠμέγα τῆς ἀθλιότητος, βλέπω τὴν ἀλήθειαν γυμνὴν μὲ τὸ καλὸ καὶ τὸ καχὸ τῆς. Δεινὸν τῷ ὄντι θέαμα γυμνοῦ πατριωτισμοῦ! Σχεπάσου, σχεπάσου, δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω ἄλλο.

Ἀληθ. Ριζ. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶδες μὴν τὸ εἶπες καμμιανοῦ.

Διολ. Κι' ἂν τὸ 'πῶ κιόλας πρὸς θά μευ πιστεψῇ:

Αλη. Ρ. Τὰ ἄκουσες ὅλα, τὰ εἶδες ὅλα, Πέμου τῶρα ἐν εἰληκρινείᾳ ἔχω τάχα ἀδικο νὰ ζητῶ βελτιώσεις;

Διολ. Καὶ ἀδικο νὰ εἶχες σὲ δικαιολογοῦν ἢ χρειᾶς σου ἢ χρειᾶ πατεῖ τὸ νόμο.

Ἀληθ. Ρ. Λοιπὸν ὑγίαινε — Πᾶν νὰ συντάξω τὴν γεννεαλογία τῷ 'Ριζοσπαστισμοῦ καὶ νὰ ἀποδείξω εἰς τοὺς ἄλαλους, ὅτι ἂν γυμνὸς ἐγεννήθη, γυμνὸς ὅμως δὲν ἐμπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Διολ. Ὑγίαινε ξεσχεπασμενέστιάτε πατριῶτα, δείχνε μας τὸ Ἄλφα σου, Ἀλλὰ μὴ παραδείχνης τὸ Ὠμέγα σου τόσον ἀπροκαλήπτως.

IL CONGEDO DEL D. A. GAETA. EPISODIO IN ISCORCIO DELL' EPOPEA GLADSTONIANA.

Perchè mai fu dimesso il virtuoso, l' integerrimo l' erudito giudice D.r Gaeta? Forse ch' erudizione, integrità e virtù, non bastano a costituire un buon Magistrato? Son forse queste doti che portano ostacolo all' amministrazione della Giustizia? O pure qualità che non fanno nè caldo nè freddo al nostro paterno Governo? o forse... ma siamo noi pazzi di lambicarci il cervello per trovare il perchè è di tutto questo, ch' vuol saperlo s' indirizzi all' oracolo del Diavolello e sarà soddisfatto.

Il fatto si è che il D.r Gaeta veniva dimesso, e che Domenica scorsa accompagnato da una folla di gente d' ogni sesso, età, e condizione dirigevasi fra le benedizioni di tutta una popolazione a prendere imbarco per Zante sua patria. In tale occasione il D.r Sp. Xidian qual Preside del nostro Foro pronunziava queste parole:

«Prima del vostro distacco siate cortese ad ascoltare l' espressione d' un libero sentimento che per mio mezzo esprime il Foro di quest' Isola, la più rispettabile parte del quale è qui riunita; esprime tutta Cefalonia che spontanea-

vi accompagna.—Il vostro soggiorno di 7 interi anni offerì sufficiente occasione ai Cefaleni di conoscervi—essi hanno valutato tutte le vostre belle virtù, nè poteano che risentire forte il dolore quando ebbero la novella che un Giudice segnalato per integrità, probità ed indipendenza, era tolto a loro allo Stato. Possano i voti di tutt' una popolazione venir esauditi dal Creatore, onde vi conceda quella felicità di cui le vostre splendide virtù vi fan degno.» (applausi ed acclamazioni, gemiti e singulti).

Tutto commosso da tale allocuzione il D.r Gaeta con labbro tremante rispondeva;

«No, più non mi dolgo della dimissione che il Governo contro me pronunziò, dopoichè in tale circostanza m'è dato di sempre più apprezzare le belle virtù dei Cefaleni, dei Cefaleni che secondo alcuni sarebbero una popolazione difficile ad amministrarsi, dei Cefaleni per cui serberò grata memoria lungo la vita.— Vi ringrazio addunque o degnissimi abitanti di Cefalonia per la solenne dimostrazione che mi porgete, mercè la quale appena se risento tutta l' amarezza dell' ingiustizia subita. (acclamazioni).

Ecco come si congedò da' Cefaleni il benemerito D.r Gaeta, ci duole immensamente che per la ristrettezza dei limiti del nostro giornale non possiamo descrivere dettagliatamente ed in tutte le sue parti quella commoventissima Scena, farvi le nostre osservazioni e trarne per induzione qualche conseguenza più generale, ma la faremo col prossimo.—In tanto auguriamo a tutti quelli che cuoprono in un paese straniero una qualunque carica che possano meritarsi da parte dei loro amministrati ed ospiti il congedo del D.r Gaeta.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

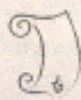
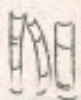
Ἐγώμαι τ' ἀνεκτίμητο, — καὶ τὸ πολὺ φθινὸν
Ἐγὼ τὸ δυσκολοεύρετο — καὶ τὸ παντοῦ σπαρτό
Καὶ εὐγενὲς καὶ χαμερπές:—Κι' ὅπως μὲ θέλεις εἶμαι
Κι' ὅλο ῥωτάω τί-εἶμαι — ἐνδόχως τί εἶμαι;

Πρὸς τοὺς Ἀθηναίους Συνδρομητάς.

Προτιθέμεθα τὰς ὑλικὰς ἀγαθίας τῆς Ἑθνε-
ρίδος νὰ παρακαταθίσωμεν εἰς χεῖρας Ἐπιτροπῆς
πρὸς ἐξαπολύθηκαί τοῦ μὲν ὅλου, αἷς παρακα-
λοῦμεν ὅθεν ἕπος ὅσον τάχος μᾶς ἀποπληρώσῃ
τὰς συνδρομὰς, ἀλλὰ καὶ μὲν ὅλον πληρῶναι τὸ ὅλον
τοῦ οὐδ' ὅλου.

Ὁ ὑπεύθυνος Ἐκδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΑΛΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΑΝΑΤΟΛΗ. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ3.Υ1.Φ1.0060